



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12057/2025
08.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Огњен Ђурић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5803/24 од 28.11.2024. године, у седници одржаној 08.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5803/24 од 28.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5803/24 од 28.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 61238/2021 од 04.06.2024. године, ставом првим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати по 160.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и на име претрпљеног страха, све са законском затезном каматом од 04.06.2024. године до исплате. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати 2.300,00 динара са законском затезном каматом од 09.07.2020. године до исплате и 1.900,00 динара са законском затезном каматом од 15.07.2020. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужена обавезе да му исплати на име накнаде штете због претрпљених душевних болова због умањења опште животне активности 400.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова услед наружености 350.000,00 динара, као и да му преко досуђених износа из става првог изреке исплати још 440.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и још 440.000,00 динара на име претрпљеног страха, све са законском затезном каматом почев од 04.06.2024. до исплате. Ставом четвртим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 204.258,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5803/24 од 28.11.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и четвртом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон). О основаности захтева за накнаду нематеријалне и материјалне штете, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене чланова 172. став 1, 180. став 2, 192. и 200. Закона о облигационим односима. У побијаној другостепеној одлуци изражено је становиште да постоји одговорност државе за штету, будући да тужилац није био учесник демонстрација које су биле усмерене на подривање уставног уређења, већ учесник мирног протеста, те да је тужена одговорна због незаконитог поступања припадника полицијске службе МУП РС који је поступао противно одредбама чланова 33. став 1. тачка 6, 68. став 1, 105 став 1. и 113. став 1. Закона о полицији и члана 84. став 1. Правилника о полицијским овлашћењима с обзиром на то да је беспотребно применио силу те поступао са очигледном несразмером према тужиоцу, што је у складу са праксом Врховног суда по овом питању. Имајући у виду наведено, као и да се у конкретном случају ради о парници ради накнаде штете, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињенично-правној ситуацији, то сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 23.12.2021. године, ради накнаде нематеријалне и материјалне штете. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 324.900,00 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић